

П. Г. Удхаус

Всички да помагаме на
Бинго!

Попих и последната страница от ръкописа и се отпуснах назад, изнемощял. Макар че се бях потил неимоверно над този епохален труд, след последното изчитане доволство се разля по целия ми организъм и тъкмо се колебаех дали да не добавя най-отдолу още един абзац, когато на вратата се почука и в стаята се появи Джийвс.

– Госпожа Травърс на телефона, сър.

– О? – разсеяно попитах аз.

– Да, сър. Тя ви поздравява и би искала да знае докъде сте стигнали с материала, който пишете за нея.

– Джийвс, редно ли е да спомена нещо за мъжкото белъ в статия, предназначена за женски вестник?

– Не, сър.

– Тогава й кажи, че съм готов.

– Много добре, сър.

– А сетне, Джийвс, се върни тук. Искам да хвърлиш едно око и да одобриш произведението.

Леля Далия, която е притежателка на женския вестник „Будоарът на милейди“, неотдавна ме сгаци в едно кюше, от което нямаше мърда-не, опря дулото на револвера в слепоочието ми и изтръгна от мен обещание да напиша няколко авторитетни реда за страницата „Съпрузи и братя“ на тема „Какво носи добре облеченият мъж“. Аз нямам нищо против да насърчавам достойните лели, тъй като в колекцията ми има къде-къде по-незаслужили от нея, та затова приех. Но си признавам без бой, че ако имах и най-бегла представа на какво се подлагам, дори синовната ми преданост не би ми попречила да я изритам от дома си. Сега вече знам защо всички писатели имат вид на престояла котешка плячка.

– Джийвс – рекох, когато той се върна, – ти случайно да следиш редовно вестник „Будоарът на милейди“?

– Не, сър. Не съм запознат с това периодично издание.

– В такъв случай другата седмица се изрџи с шест пенса, защото ще публикуват интересен материал. Устър на тема добре облечения мъж.

– Нима, сър?

– Да, Джийвс. Вложих душата си в това малко бижу. Има и няколко реда, посветени на чорапите, които много ще ти допаднат.

Той взе ръкописа, зачете го внимателно и се заусмихва кротко, одобрително.

– Пасажът, засягащ чорапите, е поднесен твърде вещо, сър.

– Така ли смяташ?

– Да, сър.

Той продължи да чете под моето зорко око и – точно както очаквах – светлината помръкна в погледа му. Стегнах се в очакване на неприятната сцена.

– Да не си стигнал до копринените ризи във вечерното облекло?

– Да, сър – глухо и хладно изрече той, сякаш близък приятел го е ухапал по крака. – И ако ми простите забележката...

– Не одобряваш ли написаното?

– Не, сър. Не го одобрявам. Меки копринени ризи не се носят към официално вечерно облекло.

– Джийвс – произнесох аз твърдо и впих храбър поглед в зеницата му, – в такъв случай е крайно време да се носят. Тук е моментът да добавя, че вече съм поръчал една дузина от „Пийбоди и Симз“ и опитите ти да ме затриеш с поглед са обречени на провал – аз съм непоклатим.

– Ако ми позволите...

– Не, Джийвс – вдигнах аз ръка. – Споровете са излишни. Никои не уважава повече от мен вижданията ти относно чорапите и връзките, та дори и гамашите. Но стигне ли се до официалните ризи, ти направо издишаш. Липсва ти фантазия. Схващанията ти са предубедени и реакционни. В подкрепа на казаното ще изтъкна, че докато бях в Льо Туке, една нощ в казиното нахълта Уелският принц по мека риза.

– Негово кралско височество, сър, може да си позволи известна свобода, докато във вашия случай...

– Не, Джийвс. Безполезно е. Когато ние Устърови сме непоклатими, ние сме... непоклатими с други думи.

– Много добре, сър.

Видях, че е наскърбен, а и цялата схватка бе крайно болезнена, но един мъж не бива да се поддава и трябва да отстоява принципите си докрай. Целият въпрос се свежда до следното: аз крепостен мужик ли съм или какво? След като се наложих, промених темата:

– Точка по въпроса. Сега да те попитам следното. Познаваш ли домашни прислужници?

– Домашни прислужници, сър?

– Хайде, Джийвс, не може да не знаеш какво имам предвид.

– Нима се нуждаете от прислужница, сър?

– Аз не. Господин Литъл се нуждае. Срегнах го преди два дни и той ми каза, че госпожа Литъл обещава злато и скъпоценни камъни на онзи, който ѝ намери прислужница с нежно отношение към сервизите. Сегашната се изживявала като тайфун сред произведенията на

изкуството. Така че, ако познаваш някоя...

– Познавам не една, сър. Някои отблизо, други са просто добри познати.

– Тогава се разтърси. А сега шапката, бастунчето и всичко остана-ло. Трябва да връча статията на редакторката.

Редакцията на „Будоарът на милейди“ се намира в една от малките улички около Ковънт Гардън¹ и тъкмо се бях добрал до вратата, след като газих до колене в старо зеле и гнили домати, когато отвътре изхвърча не друг, а самата госпожа Литъл. Тя ме поздрави сърдечно като стар приятел на семейството, макар че от доста време не се бях мяркал в дома им.

– Какво правиш в тази част награда, Бърти? Не съм допускала, че дръзваш да се отклониш на изток от Лестър Скуеър².

– Дойдох да си предам статията, поръчана от леля Далия. Тя е редакторка на един вестник, който се помещава на горния етаж – „Будоарът на милейди“.

– Какво съвпадение! Аз току-що обещах да ѝ напиша нещо.

– Недей – загрижено я посъветвах аз. – Нямах представа какъв къртовски труд е... Колкото и да си свикнала.

Младият Бинго Литъл, ако си спомняте, се ожени за именитата писателка Роузи М. Банкс, авторка на едни от най-четените романчета на пазара. За нея някаква си там статия нищо чудно да беше фасулска работа.

– Едва ли ще се затрудня особено – потвърди тя. – Леля ти ми подсказва възхитителна тема.

– Чудесно. Между другото, говорих с Джийвс за прислужница. Той ги познава всички до една.

– Много ти благодаря. Утре вечер зает ли си?

– Ни най-малко.

– Тогава ела у нас на вечеря. Леля ти също е канена и се надява да домъкне и чичо ти.

– С удоволствие ще дойда.

Казах го най-искрено. Домакинството на семейство Литъл може да

1. Главният лондонски пазар за зеленчуци, плодове и цветя, съществувал от 1661 до 1974 г., когато бил преместен. Едноименната кралска опера се намира съвсем наблизо. – Б. пр.

2. Площад в центъра на Лондон, около който са разположени много кина, театри и ресторанти. – Б. пр.

не го бива откъм прислужници, но откъм готвачи го дава без грешка. Госпожата на Бинго беше успяла неизвестно откъде и как да изрови един французин, който направо нямаше равен на себе си. Дъртият Бинго сложи пет кила, откак въпросният Анатол пое грижата за менюто му.

– Значи в осем.

– Дадено. Благодаря за поканата.

И тя заприпка по улицата, а аз се качих да връча ръкописа, както се изразяваме ние литераторите. Леля Далия беше затънала до фуркетите в хартии и бумаги от всякакво естество.

Като цяло не си падам особено по моите роднини, но леля Далия е приятно изключение. Тя се омъжи за родния ми чичо Томас, който – между нас казано, си е надут пуяк, в годината, когато Блуботъл спечели надбягванията в Кеймбриджшир. Още не бяха излезли от църквата, когато си казах: „Тази жена е прекалено добра за дъртия“. Леля Далия е едра и жизнерадостна душа, а естественото ѝ поприще е ловният простор. Прекарала е по-голямата част от живота си на кон, но тъй като чичо Том категорично отказва да живее в провинцията, тя посвети цялата си немалка енергия на своето вестниче.

Когато влязох, леля изплува на повърхността и ме замери радостно с първата попаднала книга.

– Здравсти, Бърти. Да не би да си свършил статията?

– До последната запетая.

– Браво, момчето ми. Сигурно не се чете.

– Напротив, изпълнена е с напрежение, та чак не можеш да се откъснеш от нея. Най-съществената ѝ част дори получи одобрението на Джийвс. Пасажът с меките копринени ризи малко го наскърби, но от мен да знаеш, лельо, те са последният крясък и тепърва ще ги срещаш по премиери и други мероприятия, посещавани от Обществото.

– Твоят Джийвс – заговори тя, докато захвърляше статията в едно чекмедже, – вече издиша и можеш спокойно да ме цитираш.

– Чак пък толкова – възпротивих се аз. – Може да не го бива на тема ризи, но...

– Нямам това предвид. Преди цяла седмица го помолих да ми намери готвач, а той още нищо не е направил.

– Господи! Та Джийвс да не е бюро за наемане на домашна прислуга? Госпожа Литъл иска от него прислужница. Срегнах я навън. Каза, че пишела нещо за теб.

– Да, слава богу. Разчитам на нея, за да пораздудя тиража. Лично аз не съм в състояние да чета творенията ѝ, но жените много си падат по

тях. Името ѝ на първа страница означава много.

– Вестникът да не е закъсал?

– Не е зле, но имам нужда от по-голям тираж. Успявам да внуша това на Том, когато няма киселини, но точно сега нещастникът е обзет от всемирнен песимизъм, дължащ се изцяло на подпалвачката, която нарича себе си готвачка. Още една нейна вечеря и Том съвсем ще откаже да плаща сметките на печатарите.

– Не думай!

– Ще дам и още как! Снощното ѝ *tis de veau a la financière* стана повод за апокалиптични размисли от негова страна и той половин час ми надува главата, че не се трепел да изкарва насъщния, за да имам аз какво да ръся на вятъра.

Добре я разбирах и много ми домъчня за милата леля Далия. Чичо ми забогатя неприлично в колониите, но в процеса на натрупването на първоначалния капитал си повреди храносмилането. Всеки път, когато вечерям у тях, той чурулика като синигер по време на рибата, но преди още да поднесат сиренето, започва да ме гледа накриво и да грачи като недоскубана гарга.

Как му беше името на онзи, дето ме караха да го чета в Оксфорд? Шрип... Шап... Шопенхауер. Мрачен, злонамерен тип. На фона на чичо Том обаче, когато са му кипнали стомашните сокове, Шопенхауер е направо момина сълза. От гледна точка на леля Далия най-неприятното в тези случаи е, че той започва да си въобразява, че е на ръба на финансовия крах, и неизменно решава да сложи началото на строг режим на икономии.

– Лоша работа – посъчувствах ѝ аз. – Горещта обаче. Утре вечер у Литъллови ще се наяде като хората.

– Гарантираш ли, Бърти? – загрижено попита роднината.

– Имат страхотен готвач. Не съм бил у тях от известно време, но чичо Томас ще замърка като котарак на припек, ако Анатоли не си е изгубил формата през последните два месеца.

– Да, ама като се прибере в къщи при нашата завеждащ крематориум, ще се вкисне още повече – заключи леля Далия напълно в духа на Шопенхауер.

Гнезденцето, което Бинго и булката му си бяха свили в Сейнт Джонс Уд, беше весела къщурка с градина отпред. Когато пристигнах там на другата вечер, заварих компанията в пълен състав. Леля Далия и Роузи си дърдореха нещо в единия ъгъл, докато чичо Томас и Бинго

стояха до камината и лочеха коктейли. Чичо впрочем не лочеше, а отпиваше предпазливо с напрегната подозрителност, сякаш бе канен на вечеря у Борджиите и бе изпълнен със съмнението, че дори ако този конкретен коктейл не е отровен, то изненадата ще го споходи по-късно вечерта.

Не че съм очаквал от чичо Томас да кипи от жизненост, затова не му обърнах внимание. Изненада ме обаче необичайно скръбното излъчване на младия Бинго. Много неща могат да се кажат за моя приятел в негов ущърб, но едно не може да му се отрече – никой досега не се е оплакал от него като домакин. Познавам го от дете и той винаги се е проявявал крайно жизнерадостно и започва да замеря хората с топчета от хляб още преди да са изнесли супата. А сега двамата с чичо ми бяха лика-прилика – изпити и набраздени от бръчки на неизразима мъка като някой Борджия, който внезапно си е спомнил, че е забравил да сипе цианид в бульона, а гонгът за вечеря ще удари всеки момент. Тайната ни най-малко не се разбули от забележката, която Бинго ми подметна преди да седнем на масата. Докато ми наливаше коктейла, той се наведе към ухото ми и прошепна трескаво:

– Бърти – каза, – трябва да говорим. Въпрос на живот и на смърт. Бъди си вкъщи утре сутринта.

И толкоз. Веднага след това гръмна стартовият пистолет. От този момент нататък, признавам, интересът ми изцяло се прехвърли върху трапезата и инцидентът значително избледня в съзнанието ми. Защото добрият стар Анатол, явно насърчен от наличието на гости, направо бе надминал себе си.

А аз не съм човек, който се произнася прибързано на тази свята тема. Затова казвам и повтарям – Анатол беше надминал себе си. По-вкусна вечеря не бях поглъщал в живота си, а чичо Томас живна като маруля след дъжд. Докато сядяхме на масата, той направи няколко изявления по адрес на правителството, които – сигурен съм – то не би настоявало да чуе. Докато сърбаше *consomme pate d'Italie* додаде, че всъщност какво може да очаква човек в днешно време? С поднасянето на *raupiettes de sole a la princesse* призна крайно благородно, че поне за едно не можем да държим правителството отговорно и това е лошото време. А след *saneton Aylesbury* заяви, че момчетата всъщност не са виновни и трябва да им дадем още един шанс да се докажат.

А през цялото това време младият Бинго гледаше като бухал с тайна мъка на сърцето.

Докато се прибирах у дома, размислих над тайнственото му

послание с надеждата да не ми цъфне безбожно рано сутринта с неговата скръбна история. Защото видът му беше на човек, който не би се поколебал да нахълта в покоите ми в шест и половина.

Джийвс ме чакаше да се прибера.

– Приятна ли беше вечерята, сър?

– Превъзходна, Джийвс.

– Радвам се да чуя това, сър. Господин Джордж Травърс се обади по телефона малко след като излязохте. Изяви настойчивото желание да се присъедините към него в Харъгит³. Тръгва утре с много ранен влак.

Чичо Джордж е стара душица, която на младини така си отживяла, че де засиняла, та сега мине не мине месец и Харъгит или Бъкстън увисват над главата му като меча на онзи... как му беше името? А страшно мрази да се налива сам с лековита минерална вода.

– Няма да стане – отрязвах аз. Чичо Джордж е непоносим и в Лондон, камо ли да се затворя с него в някой курорт за чревноболни.

– Той много настоя, сър.

– Не, Джийвс. Аз съм услужлив по природа, но този път и дума не може да става. Чичо Джордж, как не!

– Много добре, сър.

Приятно ми беше да го слушам как се съгласява с мен. Все по-податлив и по-податлив. Поредното доказателство, че бях прав, когато не отстъпих за ризите.

Когато Бинго се появи на другата сутрин, вече бях закусил и можех да го приема. Джийвс го вкара при мен и той рухна върху леглото ми.

– Добрутро, Бърти.

– Добрутро, старче.

– Не си тръгвай, Джийвс – глухо продължи Бинго. – Чакай малко.

– Да, сър?

– Остани да помагаш. Имам нужда от теб.

– Много добре, сър.

Бинго запали цигара и се намръщи заканително на тапета.

– Бърти – започна той, – случи се нещо страшно. Ако не се предприемат мерки и то скорострелно, социалният ми престиж ще се въргала в прахта, името ми ще е опръскано с кал и аз няма да мога да си покажа лицето в лондонския Уест Енд.

– Мила лельо! – възкликна аз, поразен.

3. Модерен курорт с минерални бани в графство Йоркшир. – Б. пр.

– Точно така – глухо се изсмя Бинго. – С две думи каза всичко. Коренът на злото е твоята леля, чумата да я тръшне!

– Коя конкретна леля, млади човече? Както знаеш, разполагам с не надмината колекция.

– Госпожа Гравърс, дето издава онова вестниче.

– А, не, не си познал – запротестирах аз. – Тя е единствената свята на леля, с която разполагам. Джийвс, нали съм прав?

– Такова е и моето впечатление, сър.

– Ами тогава е време да го коригираш – настоя Бинго. – Тази жена е опасна за обществото, заплашва хорското семейно щастие и е същинска напаст. Знаеш ли какво е направила? Накарала Роузи да ѝ напише статия!

– Знам.

– Да, ама не знаеш на каква тема.

– Така е, не знам. Тя само ми се похвали, че леля ѝ е предложила великолепна тема.

– Темата съм аз!

– Ти?

– Да, аз. И знаеш ли как е озаглавена? Заглавието е „Как запазвам любовта на моето сладуресто мъжленце“!

– Моето какво?!

– Сладуресто мъжленце!

– Какво е това „сладуресто мъжленце“?

– Изглежда съм аз – горчиво изплю Бинго. – Освен това, ако вярваме на статията, аз съм и някои други неща, които от благоприятие няма да спомена пред един стар приятел. Това гнусно съчинение е така обичаната от женската публика „история за всекидневието на големите хора“ – интимно откровение за брачния живот, над което тези нещастници ще потриват доволно ръце. Всичко за мен и Роузи, какво правела, когато се прибера у дома навъсен и прочие. Бърти, още се изчервявам като се сетя какво пише на втора страница.

– Какво?

– Отказвам да споделя. Но можеш да вярваш на думата ми, че е върхът. Никой не обича Роузи повече от мен, но колкото и да е разумна в ежедневието, застане ли пред диктофона, губи човешкия си облик и от нея потичат лиги. Бърти, тази статия не бива да види бял свят!

– Да, ама...

– Ако излезе, аз ще съм принуден да подам оставка от всичките си клубове, да си пусна брада и да стана отшелник. За нищо на света няма

да посмея да покажа нос на улицата.

– Сигурен ли си, че не пресилваш нещата, старче? – попитах аз. – Джийвс, според теб толкова ли е страшно?

– Ами, сър...

– Аз ли пресилвам? – възмути се Бинго. – Та ти нищо не си чул! А аз изслушах цялата мръсотия. Роузи пусна диктофона снощи преди вечеря и аз направо не повярвах на ушите си, докато онази машина грачеше зловещите нечистотии. Ако статията се появи черно на бяло, приятелите ми ще ме осмъртят с ритници и ще се чувстват благодетели на човешкия род. Бърти – зашепна той дрезгаво, – твоето въображение е колкото на крастава жаба, но дори ти можеш да изградиш умствена картина за думите, които ще изрекат по мой адрес Джими Боулз и Тъпи Роджърс, когато прочетат за мен, че съм „наполовина бог, наполовина ломотешо глупости палаво детенце“.

Представих си и още как.

– Лъжеш ме, нали? – едва успях да прошепна.

– Ни най-малко. А като заявя, че подбрах този конкретен цитат само защото е единствения, който съм физически в състояние да изрека, може би ще проумееш най-сетне, че съм загазил както никога досега.

Зачоплих смутено завивката. Бинго е старо другарче, а ние Устърви никога не изоставяме приятели в беда.

– Чу ли, Джийвс? – попитах.

– Да, сър.

– Положението е сериозно.

– Да, сър.

– Трябва да се притечем на помощ.

– Да, сър.

– Хрумна ли ти нещо?

– Да, сър.

– Какво? Вече?

– Да, сър.

– Бинго – рекох аз, – слънцето още свети. На Джийвс нещо му е хрумнало.

– Джийвс – каза младият Бинго с треперлив глас, – ако ме измъкнеш от това кризисно положение, искам от мен всичко, дори половината ми кралство.

– Вашият проблем, сър – произнесе Джийвс, – съвпада до голяма степен с друга една мисия, с която бях нагърбен неотдавна.

– В какъв смисъл? – не разбрах аз.

– Госпожа Травърс ми се обади малко преди да ви внесе чая, сър, и много настоя да направя всичко възможно да убедя готвача на господин Литъл да напусне службата си в дома му и да се присъедини към нейния персонал. Оказва се, че господин Травърс останал запленил от способностите на споменатия готвач и цяла нощ възхвалявал неговата изумителна дарба.

Бинго нададе агонизиращ вой.

– Какво! Нима тази лешоядка се опитва да ни задигне Анатоли!

– Да, сър.

– След като нагъва нашия хляб със сол?

– Боя се, сър – въздъхна Джийвс, – че когато става дума за готвачи, дамите нямат и зачатъчно чувство за морал.

– Момент, Бинго – намесих се аз, тъй като приятелят ми явно възнамеряваше да се впусне във възмутено многословие. – Кажете ми, Джийвс, как се вписва този пладнешки обир в нашия проблем?

– От личен опит ми е известно, сър, че никоя дама няма да прости на друга дама отнемането на добър готвач. Аз съм убеден, че ако успея да увенчая с успех поръчката, с която госпожа Травърс ме нагърби, в отношенията между двете дами ще настъпи незабавен ледников период. Госпожа Литъл, убеден съм в това, ще бъде тъй разстроена от постъпката на госпожа Травърс, че ще откаже да направи принос към нейния вестник. По този начин от една страна ще ощастливим госпожа Травърс, а от друга ще постигнем непубликуването на материала. Ако ми позволите да се изразя иносказателно, сър, ще убием с един камък два заека.

– Разбира се, че можеш да се изразяваш иносказателно, Джийвс – сърдечно разреших аз. – Аз пък от своя страна ще добавя, че този твой замисъл е сред бисерите, породени от завидния ти мозък.

– Ама не, чакайте, таквоз, един момент – заблея разстроеният Бинго. – Стариат Анатоли, искам да кажа, как така, и дума да не става, той е единствен по рода си!

– Нещастнико, ако Анатоли беше некадърен, целият ни план се обезсмисляше – напомних му аз.

– Да, ама... таквоз! Той ще ми липсва. Страшно ще ми липсва! Животът без Анатоли какво е?

– Господи! – потресох се аз. – Нима в подобен кризисен момент, когато животът ти и без това не струва колкото повърнатото от болно куче, ти мислиш единствено за чревоугодство и епикурейски наслади?

Бинго въздъхна тежко-тежко.

– Добре, дадено. Случаят явно плаче за хирургическия скалпел. Но

да знаете, че ще режете от живите ми телеса! И ще късате сърцето ми! Хайде, Джийвс, изпълнявай. А утре сутрин ще намина да видя какво имаш да докладваш.

И младият Бинго си излезе с наведена глава, един смазан човек.

На другата сутрин обаче се яви рано-рано, цъфтящ от жизнена сила. Всъщност часът на появата му беше толкова безбожен, че Джийвс съвсем справедливо не му позволил да наруши заслужения ми отпих. Когато вече бях в състояние да давам аудиенции, двамата с Джийвс си бяха побъбрили сърдечно в кухнята и когато Бинго допълзя до покоите ми, веднага ми стана ясно, че нещо не е наред.

– Отменя се мероприятиято – плъсна се той върху леглото ми.

– Отменя ли се?

– Да, ще трябва да зачеркнем от дневния ред цялата история с кражби на готвачи. Джийвс разговарял снощи с Анатол и той отказал да ни напусне.

– Нима на леля Далия не ѝ е стигнал акълът да му предложи поне два пъти повече, отколкото получава при вас?

– Ако е въпросът, тя му казала сам да си определи заплатата, но той въпреки това ѝ духнал под опашката. Бил влюбен в нашата камериерка.

– Че вие нямате камериерка!

– Как да нямаме!

– Не съм я виждал. Снощи вечерята ни поднесе местният гробар, съдейки по вида му.

– Не, това беше местният зарзаватчия, който идва да помага в домакинството при нужда. А камериерката е в отпуската – или поне беше до снощи. Върнала се десет минути преди Джийвс да се обади на Анатол и той бил тъй приповдигнат и възхитен, че и съдържанието на Монетния двор не би го придумало да се раздели с нея.

– Ама че сте глупави всички – казах аз с чувство за превъзходство. – Учудвам се направо, че човек с умствените възможности на Джийвс не се е сетил преди мен. Просто леля Далия трябва да наеме и камериерката, не само Анатол. По този начин няма да се разделят.

– И аз се сетих за това. Естествено.

– Обзалагам се, че не си!

– Сетих се и още как!

– Тогава?

– Не става. Ако леля ти наеме нашата камериерка, тя ще трябва да уволни своята.

– Е, и?

– Ами тогава шофьорът ѝ ще напусне, защото е влюбен в нея.

– В леля ми?

– Не, в камериерката. А той бил единственият шофьор, който карал достатъчно внимателно и на чичо ти не му се разбълниквали червата.

Предадох се. И през ум не ми беше минавало, че животът на долния етаж⁴ е толкова усложнен от сексуални комплекси. Домашният персонал явно се чифтосва като в музикална комедия.

– Е – казах, – щом като е такава работата, ние сме в задръстена улица. Статията ще трябва да излезе.

– Няма.

– Нима Джийвс измъдри нещо ново?

– Не, аз го измъдрих. – Бинго се наведе напред и ме потуша с много обич по коляното. – Виж какво, Бърти, с теб нали сме съученици? Признаваш ли?

– Да, ама...

– И си известен с това, че никога не изоставяш приятеля си в беда.

– Да, ама чакай...

– Ще се притечеш на помощ. Нямах избор. Като че ли – додаде той с презрителен смях – някога съм се съмнявал в това. Ти никога не би изоставил стар съученик в калта. Не и ти! Не и Бърти Устър! Не, не! Не ме убеждавай!

– Чакай малко. Какво си намислил?

Бинго взе да масажира успокоително рамото ми.

– Намислил съм нещо по твоята част, Бърти, стари приятелю. Нещо, за което просто си роден. Нещо, което за теб е нищо. Освен това не е като да не си го вършил вече – ти сам си ми разправял как си задигнал спомените на чичо си от Ийзби. Изведнъж си спомних разказа ти и тогава ми хрумна. Това е...

– Ей! Чакай!

– Значи решено, Бърти. Няма какво да се притесняваш. Ни най-малко. Сега вече виждам колко сбъркахме, като тръгнахме да действваме по глупавия заобиколен и излишно усложнен начин, подсказан от Джийвс. Къде-къде е за предпочитане да се втурнеш смело напред, без финтове и заврънгалки. И така...

– Да, ама чакай...

4. Традиционно на най-долния етаж (или както още се казва „под стълбите“) в английската къща живее прислугата. – Б. пр.

– И така, днес ще заведе Роузи на следобедно представление. Ще оставя прозореца на кабинета ѝ отворен и щом се отдалечим, ти ще се покатериш, ще задигнеш восьмичния цилиндър и ще изчезнеш с него. Толкова е просто, че чак ми е неудобно от теб.

– Една секунда...

– Знам какво ще кажеш – вдигна Бинго ръка. – Къде ще намериш цилиндъра. Ето какво те гложди, знам. И за това съм помислил. Няма начин дори ти да сбъркаш. Цилиндърът ще бъде оставен в най-горното ляво чекмедже на бюрото, а самото чекмедже ще бъде отключено, защото стенографката на Роузи трябва да мине към четири часа да препише статията на машина.

– Виж какво, Бинго. Много ми е мъчно за теб и прочие, но всичко си има граница и в моя случай тя е кражбата с взлом.

– Ама чакай сега, карам те само да повториш подвига си.

– Нищо подобно. Тогава аз живеях в Ййзби и ставаше дума за елементарно действие – забърсване на един пакет от масата в антрето. Не ми се налагаше да промъквам в къщата като среднощен бандит. Много съжалявам, но категорично отказвам да проникна в проклетия ти дом под каквото и да е предлог.

Той се опули насреща ми, изумен и наскърбен.

– Това гласът на Бърти Устър ли е? – попита тихо.

– Да!

– Ама Бърти – нежно продължи той. – Нали се разбрахме, че сме съученици.

– Не ме интересува.

– Ходехме заедно на училище, Бърти. В доброто старо училище.

– Не ми пука. За нищо на света...

– Бърти!

– Няма да...

– Бърти!

– Не!

– Бърти!

– Добре де, добре.

– Ето това – потупа Ме Бинго по рамото – беше най-сетне гласът на Бъртрам Устър!

Не знам дали сте се замисляли над въпроса, но за средния англичанин репортажите във вестниците за кражбите с взлом би трябвало да звучат крайно успокоително, ако въпросният англичанин е

привърженик на идеята за Велика Британия и нейния неуважаваш просперитет. Мисълта ми е, че нищо лошо не може да се случи на страна, чиито жители масово са се отдали на взломяване на чужди жилища, защото от мен да знаете – тази работа изисква чугунени нерви. Поне половин час крачих напред-назад пред Винтовата къща, преди да се престраша да се шмугна през портата и да се промъкна покрай стената, където е кабинетът. Други десет мъчителни минути прекарах свит на топка под прозореца, наострил уши да чуя полицейска свирка.

Все пак успях да се стегна и да задвижа парализираните крайници. Кабинетът беше на партерния етаж, прозорецът – просторен и удобен и – най-важното – зейнал широко и гостоприемно. Успях със сетни усилия да закрепя едно коляно на ръба, да се отблъсна рязко, което лиши глезена ми от парче кожа, и да се приземя ловко вътре в стаята.

Там замръзнах на място и се ослушах. Всичко беше наред. Бях сам-самин на този свят.

Бях толкова сам, че атмосферата около мен се нажежи зловещо. Чели сте за подобни изживявания. Часовникът върху камината тиктакаше по един такъв бавен и неприятен начин. Портретът над часовника се звереше насреща ми с погнуса и подозрение. Беше портрет на нечий дядо. Дали на Роузи или на Бинго нямах представа, но че беше дядо не се съмнявах. Ако не и прадыдо. Едър, дебел, червендалест дядка с висока яка, която явно протриваше врата му, защото го бе изпънал и ме гледаше някак накриво, сякаш аз съм го накарал да надене тая проклетия.

Е, поне от бюрото ме делеше само една крачка и нищо друго, ако не броим кафявото чердже, така че мобилизирах прословутото Устърово мъжество й като се мъчех да страна от погледа на дядото, поех храбро напред. Ала не бях направил и крачка, когато единият край на черджето се отдели от останалата му част, кихна и седна.

За да се справи човек с подобна ситуация, той трябва да е от онези силни, тихи, флегматични юнаци, прославили Англия по света и завоювали същия този свят за същата тая Англия. Такъв мъж по всяка вероятност ще погледне накриво килимчето, ще си каже „А, пекинезче и то породисто“ и ще влезе в добродушен контакт с псето с оглед да спечели неговото благоразположение и морална подкрепа. Аз обаче явно принадлежа към невротизираното младо поколение, за което толкова се пише напоследък по вестниците, защото много бързо стана ясно, че не съм силен и не съм флегматичен. Това как да е. Оказа се обаче, че не съм и тих. Под напора на внезапните силни чувства аз нададох пронизителен вопъл и подскочих чевръсто в северозападно направление. Миг по-

късно избухна бомба.

За какво ѝ е, питам ви аз, на една писателка да държи в кабинета си малка масичка, отрупана с ваза, две рамкирани фотографии, чинийка, кутия от китайско лаково дърво и бурканче със сушени цветя? Не знам за какво ѝ е, но Винтовата Роузи явно много държеше на нея. Което не ми попречи да я уцеля ловко с дясното си бедро и да я прекатурия странично. Светът рухна във водопад от натрошени стъкла и порцелан. Преди години се укривах в Америка от леля Агата, която ме беше погнала със секирата, та тогава посетих Ниагара и чух шума на водопада. Че беше шум, беше, но не чак такъв. На всичкото отгоре и кучето се разля.

За куче беше дребно. Съдейки по размерите му, човек би очаквал от него пискливо тънко квичене. Нищо подобно. То лаеше като свиреп вълкодав, облегнало се на стената с изцъклени очи. От време на време отмяташе назад глава и с изражение на непоносима мъка се впускаше в нова серия невъобразим лай.

Познавам грозното лице на провала. Мъчно ми беше за Бинго и съжалявах, задето го подвеждах, но моментът плачеше за друг театър на военните действия – кой да е, само не тази стая. Така че с лъвски скок се озовах на перваза на вече до болка добре познатия прозорец и се провях през него.

А долу на пътеката, сякаш им бях определил среща, ме очакваха полицаи и камериерка.

Миг, изпълнен с много интересно напрежение.

– О... а... ето ви и вас – чух аз познат глас и с почуда установих, че е на Бъртрам Устър.

Настъпи натежала от размисли пауза.

– Нали ви казах, че чух нещо – обади се камериерката. Полицаят не откъсваше от мен тежък и лепкав поглед.

– Кво става тук? – попита. Усмихнах се благо и свято.

– Малко е трудничко за обяснение.

– Така е – потвърди блюстителят на закона.

– Аз само... такова... наминах да се обадя. Стар приятел на семейството и прочие. Сам разбирате.

– Как влязохте?

– През прозореца. Като приятел на семейството, нали разбирате... избягваме някои досадни формалности.

– Стар приятел на семейството, казвате?

– Много. Много, много стар. Аз съм много, много стар приятел на семейството.

– За пръв път го виждам – каза камериерката.

Погледнах момичето с нескрито отвращение. Как изобщо е съумяла да събуди любовни чувства у някого, пък бил той и готвач-французин, акълът не ми го побираше. Не казвам, че беше грозна. Никак дори. При по-благоприятни обстоятелства бих я нарекъл миловидна. Никога обаче не бях виждал по-отблъскващо, лишено от обаяние същество. Човек просто го сърбяха ръцете да ги протегне, да обхване врата ѝ и да започне да стиска.

– Така е – казах. – За пръв път ме виждаш. Това обаче не ми пречи да бъда стар приятел на семейството.

– Защо не позвънихте на входната врата?

– За да не те безпокоя.

– Никак дори не ме безпокои отварянето на вратата, още повече че за това ми плащат – добродетелно заяви камериерката. – За пръв път го виждам – додаде тя, без някой да я пита. Отвратително момиче.

– Вижте! – казах аз, споходен от вдъхновение. – Гробокопачът ме познава.

– Какъв гробокопач?

– Онзи, дето ни сервираше на масата, когато вечерях тук онзи ден.

– Правилно ли ви разбрах, че когато сте вечеряли тук на шестнайсетото число този месец, храната ви е била поднесена от гробар?

– Разбира се, че не – възрази момичето.

– Ами на такъв ми... Божичко, не! Сега се сетих. Това бил зарзаватчията.

– Правилно ли ви разбрах – започна наново онова надутото магаре полицаят, – че на шестнайсетото число този месец зарзаватчията...

– Което си е вярно, вярно е – прекъсна го камериерката. Беше озадачена и разочарована като пума, на която ѝ отмъкват плячката. После засия. – Обаче този като нищо може да е подочул из квартала, ако е разпитвал.

Не момиче, а отрова.

– Как ви е името? – попита полицаят.

– Ама таквоз, чакайте, бихте ли имали нещо против да не си давам името, защото...

– Ваша работа. На съдията обаче ще трябва да кажете.

– Ама не, чакайте, по дяволите!

– Бихте ли ме придружили?

– Божичко, нали ви казах... такава... че съм стар приятел на

семейството. Ами то... сега се сетих! В гостната има моя снимка в рамка! Ето на! Видяхте ли!

– Ако наистина има – каза полицаят.

– Никога не съм я виждала – каза камериерката.

Намразих я от все душичка и сърце.

– Щеше да я видиш, ако малко по-съвестно изпълняваше задълженията си и бършеше редовно прахта – сгълчах я строго.

– Не е работа на камериерката да бърше прах в гостната – подсмръкна тя високомерно.

– Да, виждам – отвърнах аз огорчено. – Явно работата на камериерката е да слухти, да си пъха носа навсякъде и да си губи времето в градината, като флиртува с дежурните полицаи, които би трябвало да изпълняват другите задълженията си.

– Работата на камериерката е да отваря входната врата на гостите. А тяхната работа е да не прескачат през прозорците.

Явно спорът не се развиваше в благоприятна за мен насока, затова опитах примирието.

– Скъпа ми стара камериерке, излишно е да слизаме до равнището на вулгарното пререкание. Цялата работа е там, че в гостната има моя рамкирана снимка, от която неизвестно кой грижовно бърше прахта, и въпросната снимка би трябвало да докаже на теб и на закона, че съм стар приятел на семейството.

– Ако я има – заядливо подметна полицаят.

– Там е, вярвайте ми, там е.

– Ами тогава да вървим в гостната да проверим.

– Отдавна трябваше, скъпи ми стар полицаю.

Гостната се намираше на първия етаж, а фотографията ми беше на масичката до камината. Само че, не знам дали ме разбирате, не беше. Камината беше там, масичката до камината беше там, но от снимката ми нито следа. Снимка на Бинго – да. Снимка на Винтовия вуйчо, лорд Битълшам – да. Снимка на госпожа Бинго в три-четвърти фас, със сладна усмивка на полуотворените устни – да. Но нито следа от нещо, напоящо физиономично за Бърти Устър.

– Ха! – каза полицаят.

– Ама чакайте, онази вечер беше тук!

– Ха! – повтори той. – Ха-Ха!

Тогавата ме осени една от редките ми големи мисли.

– Кой бърше тук прахта? – обърнах се аз към камериерката.

– Не и аз.

– Не се и съмнявам. Попитах кой го бърше, а не кой не го бърше.

– Мери прислужничката, разбира се.

– Точно така. Както и подозирах. Както и предвидих. Мери, господин полицай, е известна в цял Лондон със способността си да строши всичко, до което се докосва. Отвсякъде се оплакват от нея. Разбирате ли сега какво се е случило? Тази нещастница е счупила стъклото на рамката ми и понеже не ѝ е достигнала доблестта да си признае честно и мъжествено, взела, че е потулила някъде снимката.

– Ха! – рече полицаят, който явно се изживяваше като пиански хор от комична опера.

– Ами питайте я. Слезте долу и я попитайте.

– Ти слез долу и я попитай – обърна се полицаят към камериерката.

– Щом това ще го направи щастлив.

Момичето излезе от стаята, като не пропусна да ми метне през рамо един мръснишки поглед. Ако не ме лъжеше слухът, и тя се присъедини към хора с едно „Ха!“. След което настъпи затишие. Полицаят подпря с месестия си гръб вратата, а аз взех да се размотавам из стаята.

– Какво сте намислили? – попита подозрително пазителят на закона.

– Нищо. Просто гледам. Може да са преместили някъде снимката.

– Ха!

Второ затишие. А аз изведнъж се озовах до прозореца и о Боже! Той се оказа откренат. А светът навън бе тъй прекрасен, облян в топла слънчева светлина и... Е, и майка ми не би ме нарекла Бъртрам-светкавичната мисъл, но този път би се възгордяла с мен. Само миг и аз вече се въргнах в чемшира под прозореца и се чувствах като кръстчето, с което бележат мястото на катастрофата.

Едро червендалесто лице изгря на прозореца над мен.

– Ей, ти!

– Ха! – отвърнах аз, но в движение.

А докато се качвах в таксито, се заклех, че това е последната услуга, която върша на младия Бинго!

Същото споделих с Джийвс, без да се скъпя на силни думи, когато най-сетне се прибрах на безопасно място в апартамента си. Бях седнал с чаша в ръка и с крака, вирнати върху поличката над камината.

– Никога повече, Джийвс! Никога!

– Е, сър...

– Не, казах! Никога!

– Да, но...

– Какво искаш да кажеш с това „Да, но“?

– Господин Литъл, сър, умее тъй сладкодумно да убеждава, а вие, ако позволите да забележа, сте по характер услужлив и отстъпчив...

– Нали не допускаш, че Бинго ще има безочиято да се опита отново да ме забърка в някое смрадливо начинание?

– Бих казал, сър, че това е повече от вероятно.

Аз бързо свалих крака от полицата.

– Джийвс, какво ме съветваш?

– Бих ви препоръчал, сър, да смените обстановката.

– Да го духна?

– Да, сър. Бих си позволил да ви посъветвам да промените мнението си и да се присъедините към господин Джордж Травърс в Харъгит.

– Джийвс!

– Там поне ще бъдете извън всякаква опасност, сър.

– Може и да си прав – замислено казах аз. – Да, вероятно си прав. Какво е разстоянието от Лондон до Харъгит?

– Двеста и шест мили, сър.

– Достатъчно. А има ли влак днес следобед?

– Да, сър. Ще успеете да го хванете.

– Дадено тогава. Хвърли най-необходимото в една чанта.

– Вече съм опаковал багажа ви, сър.

– Ха! – рекох аз.

Никога няма да проумея как става така, че Джийвс винаги е прав.

На гарата се опита да ме поободри с уверението, че в Харъгит много ще ми хареса, и взе, че се оказа прав! Не бях взел предвид обстоятелството, че там ще се озова сред народ, който се лекува, докато аз самият няма какво да лекувам. Ако знаете само какво уютно успокояващо чувство на самодоволство изпитва човек в такива случаи.

Вземете например чичо Джордж. След като го прегледа, лекарят му нареди да стои настрана от всякакъв алкохол, да се явява всяка сутрин в безбожни зори – точно в осем и половина, в Кралската водна зала и да поглъща дванайсет унции солена топла минерална вода, богата на сяра и магнезий. Така както ви го казвам не е кой знае какво, но по същество вкусът е на престояли на слънце миналогодишни яйца, разбити в затоплена морска вода. Затова мисълта, че чичо Джордж, който ме бе тормозил жестоко в детските ми години, е принуден да скача от леглото в

осем и половина, за да поглъща гореописаното неназоваемо, ме изпълваше всяка заран с кротко доволство и признателност.

В четири часа следобед трябваше да повтори процедурата, а щом слънцето залезеше, сядохме да вечеряме двамата и аз се отпусках назад в удобния стол, сръбвах си отлежало френско винце и слушах подробните му описания за вкуса на лековитата вода. Това е идеалът ми за живот в много отношения.

Често успях да вмества чичо в дневния си ред и да го придружа до Кралската зала за следобедната доза, защото ние Устърови за нищо на света няма да пропуснем такъв разкошен повод за смях и веселие. Докато се наслаждавах един ден на изпълнението на чичо, някой произнесе името ми и кого да видя – леля Даля!

– Здравсти! – казах. – Какво правиш тук?

– Пристигнахме вчера с Том.

– И Том ли е на лечение? – попита чичо Джордж и надзърна с надежда над чашата си.

– Да.

– А ти?

– И аз.

– Ах! – въздъхна чичо Джордж щастливо, преглътна последната капка и тъй като лекарят предписваше веднага след това енергична разходка, забързано ни изостави.

– Не допусках, лельо, че ще успееш да се измъкнеш от вестника. Чувай – осени ме внезапно приятна мисъл, – да не е фалирал?

– Да е фалирал? Откъде накъде? Една приятелка го надзирава, докато съм тук. Сега „Будоарът“ тъкмо стъпи на твърда почва. Том ми даде две хилядарки и каза, че само да поискам, щял да отпусне и повече. Затова успях да закупя серийните права на „Откровени спомени за един дълъг живот“ на лейди Баблъкхайт. Ако знаеш какво представляват, Бърти! Сто на сто ще удвоят тиража и ще хвърлят в истерия половината лондонско Общество.

– О! – казах аз. – Значи при теб всичко е по мед и масло. Щом като си успяла освен статията на госпожа Литъл да закупиш и „Откровенията спомени“...

– Да не чувам да споменаваш името на тази жена!

– Че нали бяхте в отлични отношения!

– Вече не сме. Можеш ли да си представиш, че тя отказа категорично да ми предостави статията, която лично аз й поръчах...

– Какво!

– ... само заради някаква си дребнава обида! Какво съм виновна аз, че готвачът ѝ я напусна, за да постъпи при мен?

Нещо взе да ми се губи.

– Анатол я напусна? Ами камериерката?

– Я се стегни, Бърти! Дрънкаш глупости. Какво се опитваш да кажеш?

– Ами, доколкото разбрах...

– Разбрал! Ти все нищо не си разбрал! – остави тя празната чаша. – Край, свърши – въздъхна с облекчение. – Слава Богу, че имам време на понаблюдавам няколко минути как Том пие своята доза. Това е единствената гледка, която ми дава сили да понеса този вкус. Горкичкият, ако знаеш как страда и преглъща като задавен щраус! Но аз го насърчавам отстрани, като му говоря, че само това е начинът да се приведе във форма за готвенето на Анатол. А то, Бърти, е нещо, за което си заслужава да потренираме. Този човек е ненадминат майстор, истински художник. Понякога я разбирам госпожа Литъл, разбирам защо вдигна такава пушилка. Но все пак не е редно да се смесват бизнес и лични отношения. Няма право да ми отказва статията заради някакви си лични разногласия. Добре поне, че не може да я даде другаде, защото идеята беше моя и имам свидетели, които ще го потвърдят. Опита ли се да я пробута в друг вестник, веднага я давам под съд! Къде е Том? Отдавна трябваше да е тук и да се налива с тези фекални води...

– Ама чакай да те питам...

– Между другото, Бърти – продължи леля Далия, без да ме слуша, – оттеглям суровото си изказване по адрес на Джийвс. Такъв способен човек!

– Джийвс?

– Джийвс, разбира се. Той уреди всичко, проведе преговорите от начало до край. И слава Богу. Погрижих се и той да спечели от трансакцията. Много съм му благодарна. Щом като Том сега ми бутна две хилядарки, без да каже гък, въображението ми се стъписва при мисълта на какво ще бъде способен, когато Анатол започне редовно да се грижи за чревоугодието му. Та той ще ми подписва чекове и на сън!

Станах да си вървя. Леля Далия ми се примоли да остана и аз да се наслаждавам на чичо Том в действие, като ме убеждаваше, че никой не бива доброволно да се отказва от подобна гледка, но дребните удоволствия вече не ме блазнаха. Хукнах нагоре по хълма, оставих прощална бежжка на чичо Джордж и хванах следващия влак за Лондон.

– Джийвс – бяха първите ми думи, след като отмих от себе си сажидите на пътуването, – разкажи ми всичко. Бъди откровен като лейди Бъблъкхайт.

– Моля, сър?

– Няма значение, не я познаваш. Разправи ми как изработи този номер. Последното, което чух от теб беше, че Анатол е влюбен в камериерката – един Господ знае защо! – толкова силно, че отказва да се раздели с нея. После какво стана?

– Известно време, трябва да призная, сър, бях озадачен и твърде затруднен. След което обаче бях подпомогнат от едно щастливо откритие.

– Какво по-точно?

– Случайно разговарях с прислужницата на госпожа Травърс, сър, и изведнъж си спомних, че госпожа Литъл си търси добра прислужница като нея, та я питах дали не би се съгласила да остави госпожа Травърс и да премине при по-добро заплащане на служба при госпожа Литъл. Тя се съгласи, а аз се срещнах с госпожа Литъл и уредих прехвърлянето.

– Е? И какво беше щастливото откритие?

– Ами оказа се, сър, че момичето при предишна своя служба е било в едно домакинство с Анатол, а Анатол, каквато е неизменната практика на тези французи, пламенно я ухажвал. Всъщност, доколкото успях да установя, сър, отношенията им били официално уредени и момичето стягало вече чеиза, когато Анатол изчезнал една заран от живота му, без да остави адрес. Вие сам ще се съгласите, че това откритие до голяма степен улесни по-нататъшната ми задача. Момичето вече не изпитваше топли чувства към Анатол, но перспективата той да се намира под един покрив с две млади особи, които са били наведени от него на мисълта, че са бъдещите госпожи Анатол...

– Господи! Сега разбрах! Също като в надбягванията със зайци – показват им невестулка, за да им дадат добър старт.

– Принципът е същият, сър. Анатол прие да служи при госпожа Травърс половин час след като бе уведомен, че младата госпожица е на път за дома на госпожа Литъл. Лекомислен и вятърничав, като повечето французи.

– Джийвс, това бе едно от големите ти постижения.

– Много сте любезен, сър.

– Какво каза господин Литъл по въпроса?

– Беше крайно доволен, сър.

– Изрази ли в груби цифри признателността си?

– Да, сър. Двайсет лири, тъй като късметът му проработил внезапно предишната събота на надбягванията в Хърст Парк.

– Леля Далия спомена, че и тя...

– Да, сър. Беше твърде щедра. Двайсет и пет лири.

– Господи, Джийвс, ти направо си забогатял!

– Спестяванията ми нараснаха значително, сър. Госпожа Литъл любезно ми направи подарък от десет лири, защото й намерих задоволяваща изискванията й прислужница. А като прибавим и господин Травърс...

– Чичо Томас?

– Да, сър. Той ме възнаградил независимо от госпожа Травърс. Още дваайсет и пет лири. Също и господин Джордж Травърс...

– Само не ми казвай, че и чичо Джордж ти е дал! За какво, по дяволите?

– Това и на мен не ми стана много ясно, сър. Но получих от него чек за десет лири. Той е останал с впечатлението, че по някакъв начин съм ви повлиял да се присъедините към него в Харъгит, сър.

Аз зяпнах прислужника си с изумление.

– По всичко личи, че е настъпил сезонът на поголовното изръсване. За да съм в унисон с настроението на тълпите, ето ти един петак.

– Много благодаря, сър.

– Не че знам за какво ти го давам, но не бива да се цепим от колектива.

– Прав сте, сър. Благодаря.

Аз се надигнах.

– Късно стана – казах, – но все пак ще се облека и ще изляза да хапна навън. Изпитвам нужда от силни усещания след двете седмици в Харъгит.

– Да, сър. Аз в това време ще ви разопаковам багажа.

– А, Джийвс! – сетих се внезапно. – От „Пийбоди и Симз“ изпратиха ли ми поръчаните меки копринени ризи?

– Да, сър. Аз ги върнах обратно.

– Върнал си ги!

– Да, сър.

Изпепелих го с поглед. Ама как може, таквоз, на какво прилича в края на краищата, ама я!

Пък после си рекох – какъв смисъл?

– Добре, Джийвс. Пригответи една твърдоколосана джентълменска.

– Много добре, сър.

КРАЙ

© 1930 П. Г. Удхаус
© 1997 Жечка Георгиева, превод от английски

P. G. Wodehouse
Clustering Round Young Bingo, 1930

Сканиране: NomaD, 2007
Разпознаване и редакция: sir_Ivanhoe, 2007

Публикация:

П. Г. Удхаус
СТРИХНИН В СУПАТА...
И МНОГО ДРУГИ ИСТОРИИ
Английска

Подбор и превод от английски: Жечка Георгиева
Художествено оформление: Момчил Колчев
Печатни коли 38. Формат 84/108/16
ИК „КОЛИБРИ“, София, 1997
Печат: „АБАГАР“ ЕООД, В. Търново
ISBN 954-529-065-X

P. G. WODEHOUSE
Very Good Jeeves
Carry on Jeeves
Young Men In Spats
Eggs, Beans and Crumpets
Meet Mr. Mulliner
Mulliner Nights

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4534>]